

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Trophæa Mariana, Ob Hæresim Trivmphantam

Mattsperger, Daniel

Ursellis, 1601

Trophævm X. D. Mariae Lavretanae S. Panolethriâ sublatâ & Panaceâ
reperatâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70269](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70269)

TROPHÆVM DECIMVM.

Argumentum.

Inter illustrissima huius ætatis Trophæa, qua aduersus Hæreticam impietatem erecta stant, & florent, numerari præcipue debet AEdes Lauretana Maria, sic à loco appellata, que hoc ipso seculo, quòd tot Hæreses nouas, & inauditas peperit, tantum & magnificentia adificiorum, & maiestate caeremoniarum, & opulentiâ donariorum, & frequentia peregrinorum, & dignatione miraculorum amplificata est, vt nihil habeat simile orbis terrarum; vtq; nullâ aut dicendi copia, aut scribendi gratiâ satis vnquam celebrari possit, sed omnium etiam diuersissimorum, ac doctissimorum vincat ingenia, & eloquentiam. Itaq; tantum abest, vt Catholica religioni, & Mariano Lauretano honori quicquam perniciosissima ceteroquin Hæreses detraxerint, vt locus ille sanctissimus, neque honoratior, neq; ornatior, neq; celebratior vnquam fuerit, quandoquidem nullum genus periculi, vel corporè, vel animo pereundi, nulla morborum, imò etiam mortis species est, quâ non se inuocantes Lauretana Virgo liberauerit, sanauerit, eripuerit, & vita etiam iucunda, ac saluti restituerit, vt iure meritissimo eò ex toto Orbe concurratur, ad omnem perniciem publicam, & priuatam, corporis mentisq; euitandam: Hoc enim est ad Panoletbria tollendam, & ad omnium, quæ quomodocunq; hominem agrè afficiunt, eiusq; saluti ac vitæ suæ huius temporaria, siue æterna detrimentum afferre possunt, commune remedium, hoc est, Panaceam inueniendam. Insultemus igitur & hoc Trophæo misellis Hæreticis, & voto nostro Coronidem imponamus.

D. MARIÆ LAVRETANÆ S. PANOLETHRIA
SVBLATA ET PANACEA REPERTA.

Aedes Lauretana quasi triumphalis MARIÆ currus est.

MANDEM igitur victrix Virgo Regia, post Pœ triumphalis anteludia inuehitur, non quadrigis albis, sed circumfusa populo letissimorum Angelorum, insidens non aureo

curru

curru, cuius axis grauiter sonat, sed foelici tugurio, in quo tum ipsa lucem hanc primò conspexit, tum DEVM hominē vtero virgineo concepit, virgineis vberibus lactauit, & educauit; quod sustinentes aureæ cœlestium animarum pinnulæ, vsq; à Nazaretho Galilæe per ingentia terrarum marisque spatia, nempe amplius vices centena passuum millia, primò in Dalmatiam, tum in Piceni syluam, dein in duorum fratrum collem, ac demum Lauretum transfulerunt, vbi iam supra trecentos annos, incredibili Christiani populi, ex vltimis terris concursu & religione celebratur, non tam visendum structurâ quâ circumdatum est admirabili, & auri, argenti, atque gemmarum gazâ incōparabili, quàm colendum ob gratiam cœlestem, & inaudita beneficia, quæ mentibus, corporibusque hominum, ipsi illi parietes rudes, ac Marianæ simplicitati congruentes de se, in pios aduenas vota ferentes, aspirare, & conferre videntur.

Quid multis? omnium eorum quæ mortales auersari solent, ipsiusq; Panolethriæ remedium, ac Panacea Laureti quaritur, ac inuenitur, indeq; omnium expetibilem tanquam fons vberimus, & inexhaustus fluit. Annò illic cæcis amabili luce perfrui datum est? Nonnè surdis aures, mutis apertæ linguæ, podagricis pedum, paralyticis reliquorum etiam membrorum vsus consolidatus est? Iam quot ad memoriam tantùm Lauretanæ Virginis carceribus exempti? quot sub graui casu, & ruina seruati? quot prædonum, latronum, infidelium crudelitate, & tyrannide erepti? quot periculis fluminum, imò maris ipsius sæuissimis tempestatibus iactati, quot naufragi spe Marianâ subnixi, foeliciter enatarunt? Certè nullus periculi terror, nulla lethi forma est, de qua MARIA Lauretana sibi deuotos non plurimos exemerit. La-

Semel in hoc Trophæo obseruandum, ne multis citationibus opus sit, nihil hic annotari, quod non quisque sensu ipso Laureti præfens percipere possit, Aut quòd non graui auctoritate ad posteriorum memoriam confirmatum sit.

Qui verò Lauretum perfectius cognoscere cupit, totam legat historiâ Lauretanam, pari fide & elegantia scriptâ ab Horatio Turfellino societatis IESV.

Omnium malorum remedia, omnium bonorum copiam domus Lauretana subministrat.

Plin. lib. 26. c. 1

borârunt multi, vt omnium morborum, quibus humana miseria confictari potest, numerum, & naturas describerent, sed consequi id non potuerunt. Verùm si ædem Lauretanam adeas, moriar nisi inuenies in tabulis pieta, vel in votis sculpta, vel in chartis conscripta morborum plura genera, quàm quisquam etiam præstantissimorum Medicorum cognoscere potuerit, aut literis mandârit, aut longa multorum annorum experienciâ cognouerit.

Innumerabiles & tristissimi Calus humani Mariæ Lauretanæ beneficio vel auersi vel leuati.

Quid morbos refero? cùm adhuc latiùs pateat humanarum calamitarum, & euentuũ fortuitarum, sed tristium innumerabilis multitudo, & varietas, quàm supra omnes omnium etatum historias, maiorem & vberiolem tribuet domus Lauretana, si ea tantùm percensere velis, quæ sensui illic occurrunt. De iis, quæ aut vetustas aboleuit, aut pudor celauit, aut simplicitas abscondit, nihil dicam. Neque ego de casibus quotidianis, qui etiam casu sepe curantur, & emendantur, loquor, sed de iis, quos etiam mundi sapientissimos, & Naturæ perspicacissimos, fateri oportet, non nisi diuinitus, & illustri miraculo tam sceleriter mutari potuisse, cuiusmodi sunt; steriles fecundari, gladio perfossos effulis visceribus intestina præ se ferre, & viuere; sub carnificis truculenti manu reuiuiscere, & molle corpusculum sub Mariano præsidio quandoq; nec laqueo clidi, nec ferro vulnerari, nec igne aduri, nec aquâ prouocari, nec mole vlla quassari, nec pestilentiam vitari posse. Sed possint hæc omnia nocere, possunt tamen rursus etiam Mariæ Lauretanæ beneficio, quamuis elisa, redintegrari; obduci vulnerata; vstulata germinare; prouocata respirare; quassata componi; infecta sanari; mortua ad vitam reuocari.

Maïora beneficia Lauretana, quæ in animos, quam in corpora conferuntur.

Quid illa dum de corporibus Demones, de pectoribus malitiam eiicit? cum scelere purgat improbos, &

DEO reconciliat? cū a libidine ad castimoniam; ab in-
 temperantia ad sobrietatē; à mollitie ad virtutem, ad pœ-
 nitentiam, ad sanctitatem, & innocentiam, de tenebris ad
 lucem, de cœno ad cœlum sceleratos traducit? Et quibus
 hæc Lauretana Virgo præstitit, & præstat? Non Christia-
 nis tantū Marianis, sed sæpius, vt misericordiæ Mater
 suis quoque inimicis Hæreticis, Iudæis, Turcis, infideli-
 bus. Nulla gens, nulla conditio mortalium, nullus sexus,
 ætas nulla est, cui Maria Lauretana vocata non succurrat.
 Hinc videas in illius Ædiculæ puluere volutatos iuxtā
 cum mendicis, Imperatores ac Principes; cum plebeis
 sanctos Antistites, ipsosque ad eò Christi, FILII MARIÆ
 vicarios, & summos Pontifices; neq; solū priuatim sin-
 guli, tam Magni, quàm minimi tantis malis exoluuntur,
 & tam admirandis beneficiis cumulantur, sed & floren-
 tissima regna, amplissimæ prouinciæ, celeberrimæ ciui-
 tates, vel bello, vel fame, vel pestilentia, Lauretanæ Mariæ
 benignitate liberatæ, æterna tantorum miraculorum mo-
 numēta ibidem reliquerunt, regia, & opulentissima ana-
 themata, ipsa ad eò regionum, & oppidorum tam pretio-
 sa, quàm speciosa simulachra, quæ inter cætera Mariani
 triumphis feracula titulos præferunt, non vt illæ in Roma-
 norum triumphis captarū, aut excisarum, sed quod longè
 est honorificentius, & gloriosius seruatarum, & omnibus
 bonis amplificatarum vrbium.

Atque illa quidem Mariæ Lauretanæ in humanum
 genus benefacta, quibus mala infestantia dispulit, aut cla-
 des imminentes prohibuit, magis quidem sunt conspicua
 iis, quibus eadem sui amantes, & clientes affecit, vel desi-
 deriis eorum explendis, vel cœlestibus donis, & diuina
 gratia impetranda. Atque hæc beneficia, licet minus in
 vulgus nota, ac sensibus minus obuia, sine dubio tamen &

Multa eaque
 maxima Lau-
 retanæ MA-
 RIÆ beneficia
 occulta & in-
 cognita.

Q multi-

Ipsa fama er-
ga hæc expli-
canda quæ Lau-
reti sunt, ob-
solefcit.

multitudine numerosiora, & dignitate illis sunt præstan-
tiora; Imò verò inter omnia Lauretanæ Mariæ miracu-
la, nihil mihi videtur diuinius, quàm quòd inexplicabi-
li largitate de perenni redundantia thesaurorum Filii
sui, optima quæque, & ditissima munera velut furtim, &
incognita, vel petentibus tribuat, vel etiam ignaris a-
manter obtrudat, non solùm necessitati, sed etiam pu-
dori indigentium consulens, nec preces solùm, & cla-
mantium voces, sed tacentium quoque gemitus, & su-
spira æstimans, & vt plurimùm vota quoque suorum
præueniens. Sed quid ego istis diutius immoror, quasi
verò vllâ facundiâ humanâ explicari, aut vllâ cogitatio-
ne comprehendi satis possit immensa illa, ex Lauretana
Mariana domo in totum mundum vberriimè redun-
dans beneficentia, ad quam pro dignitate describen-
dam, atque de prædicandam, ne ipsa quidem Fama, quæ
cætera omnia in maius augere solet, sufficit, ad eò tot lin-
guæ, & tot ora sonantia, auresque totidem, quot Fama
subrigit, Lauretano præconio celebrando, & capiendo
deficiunt. Fœlicior haud paulò sensus oculorum est, ita
vt ii, quibus Lauretanum sacrarium coràm aspectare da-
tur, aliquanto perfectiùs diuinitatem loci cognoscere;
Et quamquam absentes, postea contemplari possint, non
tamen eousq; vt quantum vellent, aut deberent, satis a-
pud alios eloqui, & celebrare encomiis queant, neque
quenquam arbitror repertum vnquam, cui non Laure-
tanæ Mariæ cælestis Maiestas amplior visa præsentis sit,
quàm ille vnquam, vel antè opinione conceperit, vel
postea sermone proloqui potuerit; vt nec arbitror quen-
quam vnquam fuisse, aut futurum tam scelestum, tam ne-
farium, tam perditum, quem non Lauretanæ Mariæ a-
spectus aliquo pietatis sensu commouerit.

Quid

Quid enim Laureti est, quocunque oculos, aures, animum aduertas, non religiosum? non admirabile? non diuinum? Dic enim mihi, quisquis es, ô homo, quid est, quod te maximè delectet? Antiquitas, an Nouitas? Paupertas, an Opulentia? Pietas, an Caritas? Monita, vel exempla? Dei laudes, an silentium? Antiqua quæris? ecce tibi domum, quâ non stat, quâ Sollucet, antiquior, in qua cernere licet antiqua vestigia, quæ Angelus salutem nunciatus institit, vbi Domini, & Dei nostri Mater nutrita & educata DEVM concepit, nutriuit, & educavit. Ant tibi quicquam Christo tuo antiquius? ecce tibi locum breuem, in quo magnus ille, magni mundi Deus portatus, & lactatus est; in quo lusit & laborauit. Viden illud limen, quod toties triuit, illum foculum, quem fouit, ad quem se calefecit; Vbi estis, ô aquilæ? Hic corpus Christi gestatum est, stetit, sedit, comedit, dormiuit, hîc vsque ad trigessimum annum sese continuit. Huc adeste, hinc via recta ad cœlum patet: imò hîc cœlum est, hîc Maria cum prole sua. Cur enim mihi eum, qui vbique præsens est, non illic magis præsentem fide faciam, vbi ipse tanto tempore præsens adfuit? O Antiquitatem venerandam, nempe ipsa vestigia Seruatoris nostri adhuc pueri, & adolescentis, & viri. Siue te structura delectet antiqua, ecce tibi domum Ioachimi, & Annæ, post sesquimille annos amplius sine fundamento firmissimè consistentem. Si pictura, ecce tibi exemplar Imaginis MARIÆ DEI Matris à Sancto Luca expressæ. Præ his enim illa, quæ quamuis à pluribus sæculis illis visenda seruantur, inter antiqua non commemoro. Sed noua te capiunt. Ecce igitur substructionem admirabilem Basilicæ, quæ sacram ædiculam circum-

Omnia in A. de Lauretana admirabilia.

Adem Lauretanam Antiquitas veneranda commendat.

Adis Lauretanæ Antiquitatem, florida Nouitas exornat, & Opulentia.

si simo
de laud
apostolice

ius. T. vob. f.
opum Amant
hinc vob. sal
tabas. mo

Opes & aurū
Domui Laure-
tanæ, donant
Christiani, tan-
quam vitam &
sanguinem of-
ferent.

Lauretanæ A-
dis splendor,
non irritat cu-
piditatem, sed
inuitat ad li-
beralitatē

ambit, aspice pictas, fictas, fusas, cælas imagines, & simula-
chra aurea, argentea, gemmea, marmorea, eburnea, qua-
rum amplitudo, magnitudo, pulchritudo, & artificium
tantum est, vt eius ne Apellem quidem Xeuxin, Polycle-
tum, Phidiamue pœniteret, imò vt possis non solùm artē
arti, sed etiam artem cum natura comparare. Et hæc præ-
stantissimorum artificum opera regis sumptibus curata,
& Lauretanæ domui donata, quid sibi volunt? quos titu-
los, quas effigies repræsentant? nullas profectò, nisi Iesu
clementiam, & Matris eius munificentiam testantes, cū
quibus conueniunt omnia cætera donaria pretiosa, siue
illa, quorum in sacrificiis vsus est, siue cæteroqui ad orna-
tum sacrosanctæ domunculæ asseruantur. Ita autem ple-
riq; sumptuosa illa dona Iesv Christo Filio per Mariam
Matrem eius offerunt, quomodo si sanguinem, & vitam
donarent, quam cū ipsam multi ex illis eidem debeant,
neq; vel ibi effundere sanguinem, aut vitam istam affige-
re semper possint, illud ibi relinquunt, quod plerisque nō
minus, quàm vita, & sanguis curæ est, quodq; ad vitam to-
lerandam maximè est opportunum. Et aliorum quidem
thesaurorum nouitas, & splendor oculos præstringit, &
cupiditatē incitat; Sed Lauretanæ domus cœlestis splen-
dor, & quæ illic gaza visitur, liberalitatem potius incen-
dit, & augendi potius tantas opes, quàm appetendi, aut
auferendi desiderium parit. Itaq; videas alios quidem de-
stinata offerre munera, alios autem etiam destinatis ma-
iora, quod nunquam cogitârunt, loci maiestate permo-
tos, adiicere. Hinc factum est sæpè, vt Principes viris, aut
fœminæ atq; virgines, & diademata capitibus, & monilia
ac torques cervicibus, & dextrocheria manibus, & gem-
mas digitis, & sæpè demum, quod quisq; charissimum, &
pretiosissimum haberet, auellerent, & Mariæ Lauretanæ,

aut

aut IESVLO eius dedicarent, nemine quidem instigante, sed solâ religione, & dulcedine, quam locus exspirat, permouente. Habes igitur cum nouitate opulentiam.

Sed paupertatem vis? Ipsam ergo paupertiuam ediculam circumspecte, in qua, tum paupercola Mater cum Filio pauperculo vitam egit paupercolam, Nihil hîc ambitiosum, nihil superbum, nihil sumptuosum: parietes vides nudos, & simplices, armariolum breue, & vacuum, foculum paruulum, & vilem: quæ quidem ipsa paupertas tantas diuitias promeruit, quantâs illic appendimus; non quòd opes istas Marianæ tenuitati præferamus, nec quòd Mariâ, aut Iesum eius, auro egere, aut gloriari credamus, sed vt contestemur, nos in IESV & MARIÆ paupertate plus præsidii ac spei ponere, quàm in auri, aut æris, omnisque gazæ, quam humana industria accumulare potest, abundantia: & omne aurum, quod sic offertur, non pretium est, quo cœleste beneficium commercari velimus: sed testimonium est aureæ mentis, quæ per Christi Mariæ Filii paupertatem, æterni numinis fauorem, & salutem cœlestem exposcit. Paupertas tibi placet: Ecce tibi vias omnes, & compita tanquam muro altrinsecus mendicis, & calamitosi hominibus septa; fora, hospitia, xenodochia, pauperibus referta, qui ad Lauretanâ Marianas celebri- tates, tanquam ad commune ærarium, frumentationem, congiarum, & publicas epulas confluunt.

Pietatem probas? Audi ergo tot gemitus, & suspiria, quot ad conspectum Lauretani Sacelli, & in eius penetralibus funduntur; aspice nudatas plantas, supplices palmas, genua repentia, extensa brachia, contusa pectora, prostrata corpora, velatas facies, terga flagris asperata, delicata corpora saccis informibus horrentia, confusas vo-

Etiam paupertas Lauretanâ Ædem condecorat.

Lauretâ Mendicorum & miserorum commune perflugium.

Magnum decus sacello Lauretano Pietas addit.

ces multiplices, dum alius misericordiam implorat, alius beneficia poscit, alius gratias agit. Et cuius tam saxum pectus esse potest, qui tantę religionis aspectu non commouetur.

Caritas Lauretana erga pauperes ac peregrinos.

Sin autem & Caritatis exempla quæris, respice ad stipem, quæ pauperibus datur, ad diligentiam, quæ morbidis & mendicis ministratur? Viden' illum Antistitem, hunc Principem, hanc Reginam, hanc sceminam nobile lectos obeuntem, egros, & verbo, & pecuniâ consolantē, cibum largientem, pedes lauantes, & tanquam ipsum Christum foueret, ac tractaret, situ, ac scabie deformia membra osculantem, omniumq; deliciarum obliuiscen-tem, Christi, & Mariæ amore colliquescentem, & ipsam si fieri possit, animam, & vitam pauperibus communicantem, ac diuidentem. Vbi nunc sunt, qui exempla requirunt? Tot, tamq; multiplicia omnigenæ virtutis exempla vno die Lauretum suppeditabit, vt habeas totâ vitâ, quod mireris, & quod imiteris.

Ædes Lauretana Schola Evangelica perpesua.

At fortè monita defunt. Surdus ergo es, si nō audis angulos omnes à prima luce ad meridiem vsq; Evangelicis vocibus personantes, & quidem eiusmodi, quæ diuersissimorum hominum votis sint accommodatæ. Itaq; qui visum recepit, miraculum Christi de cæco curato inter sacrificandum Euangelium lectitari curat, non solum vt similis beneficii eundem Auctorem Christum IESVM Marię Filium, prædicet, sed etiam vt audientes ad spem similis gratiæ vel sperandę, vel petendę admoneat. Deinde illum suggestum conspice, vnde sanctum Euangelium, prout temporis, & celebritatis ratio postulat, magnâ dignitatem, & efficacitate pro concione, vel Antistes dignitate conspicuus, vel sacerdos DEI amore, & salutis populorum cupidus, detonat. Quid? nonnè vides illam tur-

bam,

bam, quæ sedes, quas linteati sacerdotes occupant, circūdat: Quid aliud agunt: quàm vt salutaria monita accipiunt, suâ quisq; & patriâ linguâ, vndecunq; tandem terrarum aut gentium aduenerit; ita Lauretana domus, vna post omnium fidelium Matrem Romam, quasi communis quædam omnium Christianorum Patria est; in qua semper inueniant, qui egent, tanquam parentes, à quibus alantur; qui ægri sunt, medicos à quibus curantur; simplices, & ignari, Doctores, à quibus erudiantur; Rei, clementes iudices, qui noxas eis condonent, ac se cum Deo recõcilient; quæ omnia illic fiunt tanto labore ac vigilantia, quantam requirit tot gentium concursus; tantâ solertiâ & foelicitate, quasi singulis peregrinis & aduenis singuli harum rerum curatores destinati essent.

Sed superest fortè quem iuuèt ex omnibus maximè & iucundè afficiant, æternum Deum laudantium chori. His quidem tanquam irrequietâ symphoniâ domus Lauretana resonat, tantâ vocum ac sonorum, tum maiestate, tum suauitate, vt piorum mentes, tanquam extra se positæ, sibi non rarò ipsis cœlestibus harmoniis interesse videantur: & quomodo chorus hic nõ meritò cœlo comparetur cum eadem Laureti, quæ illic assiduè personent, præsertim, cum pleriq; istorum symphonicorum vitæ puritate, & innocentia Angelorû quoq; virtutes emulentur. Iam verò quantum suauitatis, quantum pietatis, quantum vtilitatis habent vices illæ, per quas Psalmis hymni, hymnis cantica, canticis Litanæ, concentibus monodiæ, & vt tempora, aut festa, aut vota postulant, colores, & moduli intermiscantur ad motus, quibuscunque opus est, in animis mouendos, siue peccata plangenda sunt, vt lachrymis dulcissimis genæ madeant; siue cœlestia contemplanda, vt animus sui non satis iam compos in

Lauretâ quasi
omnis Chri-
tianorum pa-
tria.

In Templo
Lauretano
Dei laudes assi-
duæ.

astra euolet; siue beneficia postulanda, vt mens diuino amore incalescat; ac demum eo quisq; sensu pietatis perfundatur, qui tunc & Deo acceptissimus, & ipsi saluberrimus sit futurus; nempe vt præfidentes, vtili timore; timentes, fiducia; gestientes, exultatione; desiderantes, spe poscentes, gratiâ; totoq; adeò Deo volentes ac meritis repleantur.

Silentium quod
que in Aede
Lauretana,
planè est ad-
mirabile.

Sed non ita canoras Dei laudes extollimus, quin & silentium Lauretanæ domus planè fateamur esse admirabile. Nam dum homines cessant, etsi nunquam ferè cessant, quoniam & longissimè absentes diu noctuq; Lauretanam virginem concelebrant: sed tamen dum homines cessare saltem videri possunt, an credimus Lauretum laude Dei, laude Virginis vacare? imò verò tum negotiosi sunt Angeli, tum Mariæ, & IESVLO elementa seruiunt. Hinc auditi sæpè concentus, sub ipso noctis intempestæ silentio angelici; & noñe etiam canore Aniculæ symphoniæ sæpè suaues adsonuerunt; Matrem numinis, reginam cœli, orbisque dominam blando mulcentes afflamine? Quis nescit cœlestes illos & mitissimos ignes supra ædem Lauretanam sæpè fulsisse, & quasi quosdam stellarum choros, dispositis ordinibus supra sanctissimam domum decoros nonnunquam ambitus quasi tripudiantes inerrasse, nunc in orbem rotatum flexuosos, nunc in obliquam seriem connexos, & post discursus reciproci multimodos ambages, rursus explicatos disparuisse; & qualiacunq; hæc sunt, tamen in ipso silentio vicem hominum explent quodammodo, & subeunt illæ coruscæ flammulæ, quæ siue de virgineis apum, siue de pinguibus olearum fœtibus, instar stellularum, vel ex candelabris pretiosissimis, vel ex lychnuchis artificiosissimis emicant, & sidere-

os variatâ intermissione fulgores euomunt; Et quamuis dormientium piorum animas IESV ac MARIÆ flagrantem amore demonstrant.

Et quid demum mirum est, Lauretanam Ædem, quasi quoddam cœlum esse, cùm ille, cuius aspectu, & contemplatione cœlites omnes beati sunt, in eadem illa domo Deus homo, & diutissimè, & suauissimè vixerit? Quod id mirum MARIAM illic omnia posse, vbi etiam Deo homini imperare potuit, cùm in hac ipsa domo subditus ei fuerit Dominus IESVS? Quæ igitur per hominis ætatem adhuc mortalis, potuit IESV quod placuit imperare, nō posset iam beata & immortalis, p̄ miseris mortalibus, quod petit ab eodē impetrare? Iam verò impetrat & imperat adhuc, nec quisquam IESVM per MARIAM orauit, quod non exorauerit, Laureti præsertim, quod quasi terrenū quoddam cœlum est, quod qui semel introspexit, non potest non per Mariæ misericordiam, ad spem æterni illius regni, & perpetuæ gloriæ erigi, quantacunque alioqui peccatorum mole prematur. Itaque & ego, qui me merito infra omnes peccatores loco, solâ tamen memoriâ Lauretanæ MARIÆ gloriæ, & clementiæ, non quidem meritis meis debitas, sed Dei tamen & Matris eius misericordiâ dignas cogitationes suscipio, & quamuis miseriarum mearum, tamen & beneficiorum acceptorum conscius voti que reus, profusis lachrymis, & crebro singultu verba interficiens Mariam inclamo, eidem que gratias gratas æternum habeo.

Tu enim ô Maria Lauretana sancta, & humani generis sospitatrix perpetua, semper fouendis mortalibus munifica, dulcè matris affectionem miserorū casibus tribuis; nec dies, nec quies vlla, ac ne momentū quidem tennue tuis transcurrit beneficiis otiosum, quin mari terrâque

R

protegas

Marianum facellum terrenum quoddam cœlum est.

Luc. 2.

Alloquium ad B. Virg. Lauretanam. Hæc tanquam per Parod. ex Mad. Miles. lib. II.

protegas homines, & depulsis vitæ procellis, salutarem porrigas dexteram; quâ errorum quoque & peccatorum inextricabiliter contorta retractas licia, & fortunæ tempestates mitigas, & stellarum noxios meatus cohibes. Te Superi colunt, obseruant Inferi; tu rotas orbem, lumnas Solem, regis mundum, calcas Tartarum; tibi respondent sydera, gaudent numina, redeunt tempora, seruiunt Elementa; tuo nutu spirant flamina, nutriuntur nubila, germinant semina, crescunt germina. Tuam maiestatem perhorrescunt aues cælo meantes, feræ montibus errantes, serpentes Solo latentes, belluæ Ponto natantes. At ego referendis laudibus tuis exiguus ingenio, & adhibendis cæremoniis tenuis merito; nec mihi vocis vbertas ad dicenda, quæ de tua maiestate sentio sufficit, nec ora mille, linguæque totidem, vel indefessi sermonis æterna series. Ergo quod solum potest religiosus quidem sed pauper alioquin efficere, curabo diuinos tuos vultus nomenque sanctissimum intra pectoris mei secreta conditum perpetuò custodiens imaginabor, & reliqua vitæ meæ curricula, ad vsque terminos vltimi spiritus, tibi vadata consecrabo; nec iniurium, cuius beneficio inter homines, & in vera fide viuas, ei debere totum quòd viues. Viuam autem vt spero in IESV meo beatus, & in tutela tua gloriosus, & spatia sæculi mei permensus, cum hinc migrandum erit, si per te ab æternæ mortis terrore defensus ad cælum demeabo, illic te quoque mihi propitium assidue colam. Interea verò & sedulis obsequiis, & religiosi ministeriis, & tenacibus castimoniis, clementiam tuam promereri conabor, non tam vt vitam proroges, quàm vt à peccatis, & ab ira Filii tui æternum protegas, eundemq; IESVM tuum ostendas vnà tecum triumphantem, & omnes cœlites beantem.

TROPHÆORVM MARIA-
NORVM CORONIS.

AT hic mihi finis esto Trophæorum, hâc quidem for-
mâ modoque statuendorum; sed nullus mihi termi-
nus erit, Marianas laudes celebrâdi, & decantandi, quàm
diu quantulumcunq; vel linguæ, vel vitæ, vel mentis, in
hoc corpusculo reliquum erit; Siue me IESVS meus cum
MARIA Matre sua supplicem aliquo diuino munere do-
net, siue meritum peccatis, infortunio aliquo humano
multet. Nulla vnquam cum Deo tanta mea fœlicitas fu-
tura est, vt MARIE me obliuio capiat, nulla tanta mise-
ria, quam non sola MARIE memoria alleuet, & tolerabi-
lem, imò iucundam faciat. Omnis mihi dies, omnis sta-
tus, omnis locus triumphalis erit; perpetuum quendam
triumphum Marianum triumphabo, si non pompæ ma-
gnificentia, perenni tamen erga victricem Reginam ob-
seruantia; sed non sine pia commiseratione, propter in-
fœlices illas animas, quas Hæresis nefanda cum cæteris
pestibus iam debellatis, non solùm in errorum labyrin-
thos inexplicabiles induxit, sed in ipsum æternæ mortis
barathrum præcipites egit. Atq; vtinam illi saltem, quibus
adhuc vt viuis integrum est, à præsentî perniciæ resipire,
tandem resipiscant, & Matrem suam; imò Dei Matrem,
imò IESVM ipsum omnipotentem eius Filium agnoscat.
Nam cum vniuersa Ecclesia semper quidem Dei Ma-
trem summis laudibus & honoribus affecerit; opinio-
nem autem diuinitatis, & infinitæ Maiestatis, de ea nun-
quam habuerit, & vsque in hodiernum diem literis ac
signis clarissimè & sanctissimè protestata sit; Mariam à se

honorari solùm propter IESVM; nihil à MARIA postulari, quod non finente ac iubente Euangelio, à quouis Sancto, imò à quouis mortali peccatore aliquâ ratione exposci possit. Et cum præterea MARIA quidem, vt Mater Dei ante homines & Angelos quoque ponatur; IESV Christo autem infinito, & inexplicabili spatio, tanto nempe, quâto differt ab homine DEO, homo de humo & puluere natus; hæc, inquam, cum luce meridianâ sint manifestiora; quæ potest in homine Christiano vel turpior excogitari pusillanimitas, quàm adhuc vereri, ne minutia istæ laudum & ornamentorum, quæ MARIÆ vt Matri IESV tribuimus, immensitati potentia Dei derogent? aut quæ potest esse nequior malignitas, quàm his cognitis, sibi & aliis persuadere velle MARIAM Filio suo æquari, aut cum eo componi? aut quæ potest esse proteruior impietas, quàm à corpore IESV Christi, quod est Ecclesia, propter MARIAM Matrem IESV separari? Et ô sæculum deplorandum inter causas præcipuas miserandæ dissensionis, & discessionis ab Ecclesia, illa quoque numeratur, quòd à clientibus IESV nimis honoretur & obseruetur Mater IESV; ah miserere vel cæcitatibus, vel peruersitatibus huius, ô bone IESV, vt aut simplicium ab animis tenebras dispellas, aut impiorum insidias, quas prisca Religioni struunt detegas, & destruas. Vnde fiet, vt in Triumpho Mariano, hoc est, Tuo ac Matris tuæ, illi tanquam dedititii laudent clementiam tuam; isti tanquam refractarii, & contemptores maiestatis tuæ sentiant potentiam tuam. Ego interim licet inter gregarios milites Christianos ac Marianos infimus, tamen triumphum istum tuum, quo cum MARIA Matre inueheris, & in æternum frueris, à longè sedulus affectabor, tuasque laudes, ac Matris tuæ tanto contentiùs meditabor, quanto potentiùs auxilium à te speraui

semper,

semper, & patrocinante eâdem matre tuâ, & meâ, sæpiùs
in animæ corporisq; periculis impetraui, illudq; etiam ex-
oraturum supplex confido, vt olim peccatis eâdem cle-
mentiâ purgatus, & corporis onere leuatus, tanquam in-
ter prætorianos milites adscriptus, magnitudinem glorię,
& claritudinis Domini mei I E S V Christi, & M A R I Æ
Matris eius coràm & propè assistens contuear, eidemq;
cum cœlestibus choris semper beatus applaudam.

*Ad maiorem VNIVS ET TRINI DEI lau-
dem & gloriam; & honorem MARIÆ Matris eius;
simul ad testificationem Catholicæ Veritatis & Hæ-
rescon ac Mariomastigarum ignominiam per-
petuam.*

F I N I S.

